

A közönyös múmia

PAP KATA rajzai

Mindentvisz Jani úgy tartotta magáról, hogy páratlan sírabló.

Karrierje során egymás után fosztotta ki a hírhedt, gyakran elátkozott kriptákat, mauzóleumokat, nekropoliszokat. Se zár, se rejtvény nem állta útját. És a csapdák se. Hiszen

köztudott, hogy minden valamirevaló sírboltban vannak csapdák, mégpedig halálosak.

Ezért volt most zavarban. Tudomása szerint épp egy valamirevaló sírboltot készül kifosztani, amiben kell, hogy legyenek csapdák. De már több méter mélyen a föld alatt járt..., és nincs csapda.

Tolvaj nem retteg úgy semmitől, mint a túl könnyű zsákmánytól, így majd belehalt a rémületbe, amikor elért az utolsó teremhez.

Ha eddig nem volt semmi akadály - gondolta Mindentvisz Jani -, bármi is lesz mögötte, borzalmas lesz.

Az ajtó egy szelíd taszításra kitárult. Ez volt az utolsó lehetőség, hogy valami sírbolthoz méltó csapdára bukkanjon. Egy mindent letaroló kőtömbre. Semmiből kivágódó pengékre. De nem. Mindentvisz bevilágított a fáklyájával. Felhördült. A szoba dugig volt kincsekkel. Arany, smaragd, rubint, gyémánt, amit csak akarsz - az összképet csupán a terem közepén ücsörgő múmia rontotta el.

Mindentvisz megtorpant. Várta a rettegést, amit a túlvilági lény láttán éreznie kellene - de semmi. Ez a múmia olyan szerencsétlenül nézett ki és... közönyösen? Élettelen pillantása legalábbis ezt sugallta.

- Á - recsegte minden meglepettség nélkül. - Egy sírrabló. Jött kirabolni a síromat?

A kérdés annyira nyílt és egyszerű volt, hogy Mindentvisz kis híján tiltakozni kezdett. Aztán észbe kapott, és vállát vonogatva így felelt:

- Nos, ami azt illeti, igen.

A múmia legyintett.

- Csak bátran, bátran. Ami tetszik.

- Hogyan? - hökkent meg Mindentvisz.

- Mondom - erősködött a múmia. - Vigye, ami kell. Nekem mindegy.

- Nem próbál megállítani? - óvatoskodott Mindentvisz.

- Miért tenném? Hát nem mindegy? - tárta szét karját a múmia.

Bár látszólag szabad volt a pálya, Mindentvisz fejében szólt a vészcsengő, hogy óvatos legyen.

- Tényleg bármit vihetek?

- Bármit.

- Akár ezt az arany szkarabeuszt is?

- Persze. Mondjuk, az el van átkozva.

- Ó -, a sírrabló óvatosan a földre tette az ékszert.

- De különben - folytatta a múmia - oly mindegy. Egyébként annak az átka tart itt a sírboltban.

- Csakugyan?

- Bizony. Elmondhatom, nem mintha nem lenne mindegy. Egykor fáraó voltam, a legendás Thök-Mindegy.

- Sose hallottam magáról.

- Mindegy. A népem nem szeretett, nem mintha ez zavart volna. Azt mondták, közönyös vagyok.

Mikor meghaltam, úgy gondolták, nekem az is mindegy, átkerülök-e a túlvilágra. Szóval iderakták ezt a szkarabeuszt, hogy itt tartsa a lelkem.

Mellesleg - tűnődött Thök-Mindegy - igazuk volt. Abszolút közömbös, hol vagyok.

Mindentvisz hallgatott. Kezdett különös hangulatba kerülni.

- Akkor én most megyek - szólt váratlanul.

- Mátis? Biztos nem visz magával semmit?

- Nem. Igazából - Mindentvisz elgondolkodott -, igazából mindegy, nem?

- Persze - helyeselt a múmia. - Azért a szkarabeuszt elviszi?

- Akár - vette fel a tárgyat Mindentvisz, és kifelé indult. - Az átokkal mi lesz? - kérdezte visszafordulva.

- Nem számít - intett búcsút a múmia. - Nekem legalábbis.